

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 723/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Monikou Ilčišínovou, Herlianska 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 4 T 7/2002 zo 7. apríla 2016 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 23/2016 z 13. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnou sťažnosťou z 13. októbra 2016 doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. októbra 2016 [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) napadol označené súdne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) s tvrdením, že nimi boli porušené jeho práva zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Podstatou tejto sťažnosti sú námietky proti nesprávne formulovaným otázkam súdu znaleckému ústavu na zistenie hodnoty jednej akcie akciovej spoločnosti Transpetrol pre zistenie kvalifikačného znaku trestného činu podvodu, zo spáchania ktorého je sťažovateľ obvinený.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Predpokladom prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa citovaného článku ústavy, ako aj podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Toto pravidlo interpretuje ustálená judikatúra ústavného súdu tak, že zo zásady subsidiarity ústavnej sťažnosti vyplýva záver, že zákon má na mysli hlavne procesné prostriedky proti meritórnym rozhodnutiam, a nie proti čiastočným procesným, hoci aj samostatne právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov.

5. Ústavná sťažnosť totiž nepredstavuje klasický riadny ani mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam všeobecných súdov, ale ide o prostriedok určený výhradne pre prípad, kedy sa sťažovateľ domnieva, že v predchádzajúcom konaní boli porušené nielen jeho práva zaručené bežnými zákonmi, ale aj ústavou zaručené základné práva alebo slobody. Preto je tak celkom legitímne a logické, že ústavná sťažnosť môže byť podaná až po vyčerpaní všetkých ostatných právnych prostriedkov určených na ochranu sťažovateľových práv, t. j. musí nastať situácia, kedy sa ochrany práv a slobôd už nemožno domáhať iným zákonným spôsobom. Ústavná sťažnosť tak predstavuje prostriedok *ultima ratio* a je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých

dostupných efektívnych prostriedkov na ochranu práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci.

6. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd sa nemohol zaoberať námietkami sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu, ale i krajského súdu, o nariadení znaleckého dokazovania v označenej trestnej veci sťažovateľa, lebo do tohto procesu dokazovania budú ešte zasahovať všeobecné súdy v rámci voľného hodnotenia dôkazov pri meritórnom posudzovaní veci v rámci spravodlivého procesu.

7. S ohľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti účastníkov konania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016